

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 34 677 van 24 november 2009¹

Aanvraag tot vestiging – Gezinshereniging met een Nederlandse echtgenoot – Weigering erkenning buitenlandse huwelijksakte door DVZ – Aanvraag verblijf partner EU-burger – Weigering verblijf – Tegenstrijdige beslissingen DVZ omtrent “gehuwd/ongehuwd zijn” – Schending redelijkheidsbeginsel – Vernietiging

Demande d'établissement – regroupement familial dans le cas d'un mariage avec un conjoint néerlandais – refus de reconnaissance d'un acte de mariage par l'Office des Etrangers – demande de séjour d'un partenaire ressortissant d'un Etat européen – refus du droit de séjour – décisions contradictoires de l'Office des Etrangers relatives à l'existence ou non d'un mariage – décision manifestement déraisonnable - annulation

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 september 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 februari 1979.

Op 18 augustus 2006 huwde ze in Denemarken met een Nederlandse onderdaan.

Op 27 september 2006 meldt de verzoekende partij zich aan op de gemeente om zich in te schrijven. Een bijlage 15 wordt aan de verzoekende partij uitgereikt.

¹ Zie de noot van Jinske Verhellen, dit nummer, p. 152.



Op 13 oktober 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot vestiging als echtgenote.

Op 20 maart 2007 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister om de aanvraag van de verzoekende partij niet in aanmerking te nemen. Deze beslissing wordt de verzoekende partij op 26 maart 2007 ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij op 2 april 2007 een verzoek tot herziening in. Op 27 april 2007 wordt het verzoek tot herziening onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij dient een vordering tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 20 maart 2007 bij de Raad van State.

Op 26 maart 2007 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 12 mei 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 13 maart 2008 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister de aanvraag onontvankelijk.

Op 5 juli 2007 vonnist de rechtbank van eerste aanleg te Gent dat de vordering van de verzoekende partij toelaatbaar en gegrond is en zegt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Zelzate dient over te gaan tot het opnieuw erkennen van het op 18 augustus 2006 te Svendborg (Denemarken) afgesloten huwelijk en over te gaan tot de overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand. Tegen dit vonnis wordt derdenverzet door de Belgische Staat aangetekend. Op 20 november 2008 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Gent het derdenverzet onvankelijk en toelaatbaar, doch wijst het af als niet gegrond. De Belgische Staat gaat in hoger beroep bij de het hof van beroep te Gent.

Bij beschikking van 27 juli 2007 van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, zetelend in kort geding, werd de vordering tot de afgifte van een bijlage 35 ingediend door de verzoekende partij en haar echtgenoot afgewezen als onontvankelijk.

Op 21 maart 2008 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 16 april 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Op 7 november 2008 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister de aanvraag onontvankelijk.

Op 19 november 2008 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 23 maart 2009 legt de verzoekende partij een verklaring tot wettelijke samenwoning af bij de ambtenaar van de burgerlijke stand. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als “partner duurzame relatie”. Op 10 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 23.03.2009 door (S.E.S.), geboren te (...), op (...), van Russische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).



Reden van de beslissing (2):

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1990. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008),.

De vestigingsaanvraag op grond van huwelijk werd destijds geweigerd op grond van art 18 WIPR en er werd geen rekening gehouden met het huwelijk afgesloten in Denemarken, aangezien het enkel en alleen in Denemarken werd afgesloten om controle op schijnhuwelijk te omzeilen en een verblijfsvergunning in België te krijgen.

Er is weliswaar een huwelijk, alleen is het gerechtvaardigd om er geen rekening mee te houden indien op basis van dit huwelijk een verblijfsvergunning gevraagd wordt.

Het feit dat men niet beschouwd werd als gehuwd In de context van een verblijfsaanvraag op grond van huwelijk (wegens wetsontduiking art 16 WIPR) betekent niet dat men beschouwd zou moeten worden als ongehuwd voor de toepassing van artikelen 1475 en verder van het burgerlijk wetboek. Voor het afsluiten van het partnerschap moet gewoon de reglementering op zich toegepast worden. De huwelijksakte dient in principe aanvaard te worden en ze dienen dus in principe beschouwd te worden als gehuwden (art 27 WIPR) tenzij zo met dit statuut van gehuwde de reglementering van partnerschap willen ontduiken (art 18 WIPR). Dit is in casu niet het geval: ze willen juist beschouwd worden als ongehuwde om de reglementering van partnerschap te ontduiken.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950); van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout. Machtsmisbruik.”

2.2 De verzoekende partij meent dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Volgens de verzoekende partij bevat de bestreden beslissing tegenstrijdigheden. De bestreden beslissing werd op kennelijk onredelijke wijze genomen.

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing

Zo wordt de door verzoeksters ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie geweigerd omdat verzoekster onvoldoende bewijs aangebracht heeft "dat zij als



partners een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben" en omdat "de huwelijksakte in principe dient aanvaard te worden en ze dus in principe dienen beschouwd te worden als gehuwden". Evenwel verweerder weigert het huwelijk dd. 18 juni 2006 van verzoekster en de heer A. dos A. F. te erkennen, houdt niet op gerechtelijke procedures te voeren teneinde de erkenning van dit huwelijk tegen te gaan (cf. derdenverzet dd. 7.08.2007 en hoger beroep dd. 15.01.2009) en liet niet na, tegen alle wettelijke bepalingen en behoorlijk bestuur in, instructies te geven aan de gemeente Zelzate om de inschrijving van verzoekster in het bevolkingsregister van Zelzate te annuleren en de heer A. dos A. F. niet meer als gehuwd in te schrijven !!!!

In de bestreden beslissing stelt verweerder dan plots dat "de huwelijksakte in principe dient aanvaard te worden en ze dus in principe dienen beschouwd te worden als gehuwden".

Begrijpe wie begrijpen kan !!!!

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder en zelfs van machtsmisbruik nu verweerder enerzijds weigert het huwelijk van verzoekster en de heer A. dos A. . te erkennen en anderzijds in de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat het huwelijk van verzoekster en de heer A. d. A. F. wel dient aanvaard te worden en dat zij wel dienen beschouwd te worden als gehuwden.

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom het huwelijk van verzoekster en de heer A. d. A. F. nu wel degelijk dient aanvaard te worden en waarom zij nu wel degelijk dienen beschouwd te worden als gehuwden terwijl hij tezelfdertijd blijft volharden (nu al) voor het Hof van Beroep te Gent in zijn verzet tegen de erkenning van dot huwelijk.

Dat er sprake is van een kennelijke onredelijke beslissing nu verweerder reeds jaren een juridische strijd voert teneinde de erkenning van het huwelijk van verzoekster met de heer A. d. A. F. tegen te gaan en, wanneer verzoekster en de heer A. d. A. F. dan bij de Ambtenaar van de burgerlijke Stand te Zelzate op 23 maart 2009 overgaan tot het afleggen van een verklaring tot wettelijke samenwoning (welke probleemloos is gebeurd nu zij beiden officieel als ongehuwd worden beschouwd !!!!), dan plots stelt dat het huwelijk van verzoekster en de heer A. d. A. F. wel dient aanvaard te worden en dat zij wel dienen beschouwd te worden als gehuwden.

2.

Verzoekster stelt vast de motivatie van de bestreden beslissing in se tegenstrijdig is.

Enerzijds stelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekster onvoldoende bewijs aanbrengt "dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben".

Anderzijds beweert verweerder in dezelfde beslissing dat de huwelijksakte van verzoekers dd. 18 augustus 2006 dient erkend te worden, dat verzoekers reeds gehuwd zijn en als gehuwden dienen beschouwd te worden. Deze erkenning van verzoekers huwelijksakte dd. 16,08,2006 houdt op zich een erkenning in van het gegeven dat verzoekster en de heer A. d. A. F. "als partners een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag en dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen" ("duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste een jaar mei haar partner").

Verzoekster wil dienaangaande eveneens verwijzen op andere bewijsstukken in het bezit van verweerder welke er duidelijk op wijzen dat verzoekster al sedert 28 september 2006 samenwoont met de heer A. dos A. F. te (...) (cf. stukken 2,3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 14, 15 en 16).

Op 14 april 2008 werd overigens bij de burgemeester van de Gemeente (...) door verzoekster nog een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig het vroegere art. 9§3 Vw. ingediend omdat verzoekster onmogelijk kan gescheiden leven van de heer A. dos A. F., wat nogmaals duidelijk wijst op hun samenwoont. (...)"

2.3. De verwerende partij stelt betreffende deze onderdelen van het middel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing weergeeft en bekritiseert. Bijgevolg ontbeert de verzoekende partij het vereiste belang bij de betrokken kritiek betreffende de formele motiveringsplicht. De verwerende partij wijst erop dat ze het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht zal beantwoorden. De verwerende partij stelt dat het gegeven dat de gemachtigde het huwelijk van de verzoekende partij niet erkent, niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij als ongehuwd dient



beschouwd te worden en op basis hiervan een verblijfsrecht kan verwerven. Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij geen bewijzen conform artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 heeft voorgelegd bij het indienen van haar aanvraag, doch slechts een kopie van haar paspoort en een verklaring van wettelijke samenwoning.

Daarenboven meent de verwerende partij dat deze kritiek van de verzoekende partij betrekking heeft op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Zij zet uiteen:

“Verzoekster houdt in een enig middel een schending voor van:

- art. 8 EVRM, de artt. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én van de materiële motiveringsplicht (als beginsel van behoorlijk bestuur) niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekster in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07 mei 2008).

De vestigingsaanvraag op grond van huwelijk werd destijds geweigerd op grond van art. 18 WIPR en er werd geen rekening gehouden met het huwelijk afgesloten in Denemarken, aangezien het enkel en alleen in Denemarken werd afgesloten om controle op schijnhuwelijk te omzeilen en een verblijfsvergunning in België te krijgen. Er is weliswaar een huwelijk, alleen is het gerechtvaardigd om er geen rekening mee te houden indien op basis van dit huwelijk een verblijfsvergunning gevraagd wordt. Het feit dat men niet beschouwd werd als gehuwd in de context van een verblijfsaanvraag op grond van huwelijk (wegens wetsontduiking art 18 WIPR) betekent niet dat men beschouwd zou moeten worden als ongehuwd voor de toepassing van artikelen 1475 en verder van het burgerlijk wetboek. Voor het afsluiten van het partnerschap moet gewoon de reglementering op zich toegepast worden. De huwelijksakte dient in principe aanvaard te worden en ze dienen dus in principe beschouwd te worden als gehuwden (art 27 WIPR) tenzij ze met dit statuut van gehuwde de reglementering van partnerschap willen ontduiken (art 18 WIPR). Dit is in casu niet het geval ze willen juist beschouwd worden als ongehuwde om de reglementering van partnerschap te ontduiken. Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria".

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen door de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen.



De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.V.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag onontvankelijk is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

In antwoord op verzoekster haar concrete kritiek laat de verwerende partij verder gelden dat verzoekster werkelijk niet ernstig is waar zij poogt voor te houden dat de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing dd. 10.08.2009 'plots zou voorhouden dat het huwelijk van verzoekster geldig is, terwijl hij anderzijds zich verzet tegen de erkenning van het huwelijk en dienomtrent een beroepsprocedure voert voor het Hof van Beroep te Gent'.

De verwerende partij merkt op dat:

de verblijfsaanvraag op grond van het huwelijk destijds werd geweigerd op grond van art. 18 WIPR: er werd geen rekening gehouden met het huwelijk afgesloten in Denemarken, aangezien het enkel en alleen in Denemarken werd afgesloten om controle op schijnhuwelijk te omzeilen en een verblijfsvergunning in België te krijgen;

- er volgens de gemachtigde dus weliswaar een huwelijk is, alleen is het gerechtvaardigd om er geen rekening mee te houden indien op basis van dit huwelijk een verblijfsvergunning aangevraagd wordt;

- het feit dat men niet beschouwd werd als gehuwd in de context van een verblijfsaanvraag op grond van huwelijk (wegens wetsontduiking art 18 WIPR), evenwel niet betekent dat men beschouwd zou moeten worden als ongehuwd voor de toepassing van de artt. 1475 e.v. B.W., immers, art. 18 WIPR wil wetsontduiking net tegengaan. Het zou wel erg paradoxaal zijn mochten betrokkene en dhr. F.A.D.A. op basis van een uitzondering van wetsontduiking (in het kader van een verblijfsaanvraag) nu ineens de reglementering van partnerschap willen ontduiken en beschouwd willen worden als ongehuwden (en vervolgens via die weg een verblijfsvergunning willen verkrijgen), voor het afsluiten van het partnerschap gewoon de reglementering op zich moet worden toegepast. De huwelijksakte dient in principe aanvaard te worden en ze dienen dus in principe beschouwd te worden als gehuwden (art 27 WIPR) tenzij ze met dit statuut van gehuwde de reglementering van partnerschap willen ontduiken (art 18 WIPR). Dit is in casu niet het geval: betrokkene wil juist beschouwd worden als ongehuwde om de reglementering van partnerschap te ontduiken.

Verzoekster haar beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De in casu bestreden beslissing is ten genoegte van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing afdoende ondersteunen.

De gemachtigde erkent het huwelijk van verzoekster en dhr. F.A.D.A. niet in het kader van de verblijfsaanvraag als echtgenoot, doch dit betekent uiteraard niet dat verzoekster - die in Denemarken is gehuwd, huwelijk dat in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van het huwelijk op grond van art. 18 WIPR niet erkend wordt door de Belgische autoriteiten - dan maar een aanvraag als ongehuwde partner kan indienen, en op basis hiervan een verblijfsrecht bekomen.

De beslissing werd geheel terecht genomen.

Ook verzoekster haar kritiek nopens het eerste motief van de beslissing kan niet worden aangenomen. Er kan niet worden ingezien hoe het gegeven dat in de beslissing vermeld wordt dat verzoekster reeds gehuwd is (waarbij dit huwelijk niet erkend werd in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van het huwelijk doch dit niet maakt dat verzoekster als ongehuwde moet worden beschouwd en zij zo de



reglementering van partnerschap kan omzeilen), tegenstrijdig zou zijn met het eerste motief dat niet voldaan is aan de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie.

De verwerende partij herhaalt andermaal dat het huwelijk van verzoekster op grond van art. 18 WIPR niet werd erkend door de gemachtigde in het kader van de verblijfsaanvraag als echtgenote van een EU-onderdaan, doch dat zulks niet maakt dat verzoekster dan maar als ongehuwde moet beschouwd worden en haar het verblijf op grond van een duurzame relatie moet worden toegestaan. Verzoekster wil kennelijk op heden beschouwd worden als ongehuwde om de geldende reglementering te ontduiken.

Terwijl dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen bewijzen conform art. 3 van het KB dd. 07.05.2008 heeft voorgelegd bij het indienen van haar aanvraag, doch slechts een kopie van haar paspoort en verklaring wettelijke samenwoning.

Overigens kan nog worden opgemerkt dat verzoekster haar kritiek nopens dit motief geen aanleiding kan geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu het overige motief de bestreden beslissing ten genoegen van recht ondersteunt.

7

Voormelde kritiek van de verzoekende partij heeft inderdaad uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden, (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Verzoeksters kritiek daarop is aldus niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, RACE. 1993, z.p.)”

3.1.3. Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorafgaandelijke procedures betreffende de ingediende aanvraag tot vestiging ten gevolge van het in Denemarken afgesloten huwelijk van de verzoekende partij, met inbegrip van de procedure die de verwerende partij voerde tegen de verzoekende partij voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent betreft in haar besluitvorming van de bestreden beslissing. Gelet op deze vaststelling dient de Raad er vanuit te gaan dat de stukken voorhanden in deze procedures en die zich bevinden in het administratief dossier deel uitmaken van de besluitvorming van de verwerende partij en betrokken kunnen worden in het kader van de wettigheidtoetsing van de Raad. De stelling van de verwerende partij dat geen stukken in verband met het bestaan van een duurzame en stabiele relatie worden bijgebracht in het kader van de aanvraag die het voorwerp uitmaakt van het beroep zodat artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geen toepassing vindt, kan niet gevolgd worden.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301; A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).



Uit de eerste alinea van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij voorhoudt dat niet op afdoende wijze werd aangetoond dat de verzoekende partij een duurzame en stabiele relatie met haar partner van tenminste één jaar aantoonde zoals vereist door de Vreemdelingenwet en de criteria bepaald in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoerings-modaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partij zou geen voldoende bewijs hebben aangebracht dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag. In de nota stelt de verwerende partij dat dit motief als overtollig moet worden beschouwd.

Artikel 3 van voormeld koninklijk besluit luidt:

*“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen;
1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond; (....)”*

Uit deze bepaling volgt dat de verzoekende partij het bewijs dient te leveren dat zij minstens één jaar met haar partner samenwoonde voor het indienen van haar aanvraag op 23 maart 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij steeds oordeelde dat de verzoekende partij samenwoonde te Zelzate, Leegstraat 54/2001 (akte derdenverzet van 7 augustus 2007, verzoekschrift hoger beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 20 november 2008 neergelegd op 15 januari 2009). Het samenwoningverslag van 30 juli 2009 stelt vast dat de namen van de verzoekende partij en haar partner vermeld staan op de brievenbus, dat betrokkenen een aantal keren niet konden aangetroffen worden (wat door de verwerende partij in haar feitenrelaas beschouwd wordt als het verslag van 30 juni 2009) maar besluit dat “alles aanwezig (is) dat wijst op een permanent verblijf van beide betrokkenen” en dat het buurtonderzoek geen opmerkingen oplevert. Verder wordt vermeld dat op de tijdstippen dat eerder werd gecontroleerd en betrokkenen niet thuis gaven de bel defect was en eenmaal de afwezigheid van de verzoekende partij verklaard wordt omwille van het doen van boodschappen. Deze vaststelling weerlegt het standpunt van de verwerende partij als zou het samenwoningverslag, dat weliswaar een aanvang neemt in juni 2009, negatief zijn. Ook op 24 april 2008 wordt de verzoekende partij door de wijkagent aangetroffen op hetzelfde adres. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij het standpunt aanhield dat de verzoekende partij en haar partner niet met elkaar samenwoonden. Aldus toont de verwerende partij niet aan dat niet werd voldaan aan artikel 3 van voormeld besluit.

Voorts stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij een huwelijk heeft aangegaan dat werd geweigerd op grond van artikel 15 WIPR om controle op een schijnhuwelijk te omzeilen. Het is gerechtvaardigd met dit huwelijk geen rekening te houden indien op deze basis een verblijfsvergunning verkregen wordt. Het feit dat men als niet gehuwd beschouwd wordt in de context van een verblijfs-aanvraag betekent volgens de verwerende partij niet dat men als ongehuwd moet beschouwd worden in het kader van het afsluiten van het partnerschap. De verzoekende partij wil als ongehuwde beschouwd worden om de reglementering van partnerschap te ontduiken.

Uit het administratief dossier blijkt dat naar aanleiding van een brief van de verwerende partij naar de gemeente Zelzate de verzoekende partij niet langer als “gehuwd” werd ingeschreven in het bevolkingsregister van de gemeente Zelzate. De verzoekende partij heeft vervolgens getracht haar huwelijk te doen erkennen door de rechtbank van eerste aanleg te Gent. Voorts blijkt uit de procedurestukken voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent en het verzoekschrift in beroep dat de verwerende partij voorhoudt dat het huwelijk van de verzoekende partij en haar partner niet mag erkend worden en door haar niet wordt erkend en dat partijen moeten aanzien worden als zijnde niet gehuwd. De gemeente Zelzate stelt in haar synthesebesluiten voor deze rechtbank dat zij de mening is toegedaan dat het huwelijk in België niet kan erkend worden (pagina 3 synthesebesluiten) en vervolgt dat zij geen bevoegdheid hiertoe heeft. Ter gelegenheid van de verklaring van wettelijke samenwoning wordt een attest afgeleverd waaruit zou moeten blijken dat de verzoekende partij “ongehuwd” is. De mening van de gemeente Zelzate voor het hof van beroep is niet gekend. Voorts houdt de verwerende



partij in haar verzoekschrift tot beroep voor het hof van beroep te Gent voor dat de ambtenaar van burgerlijke stand het huwelijk nooit heeft erkend en dat de enkele oorspronkelijke inschrijving “gehuwd” in het bevolkingsregister, nadien geschrapt, niet als erkenning van het huwelijk kan gelden (pagina 7). Tevens laat zij gelden: *“Er kan dan ook slechts worden vastgesteld dat het gegeven dat in casu verkeerdelijk “gehuwd” is vermeld op een uittreksel uit het bevolkingsregister, uiteraard niet tot gevolg kan hebben dat zulks voor altijd zo dient te blijven, en er geen correcte aanpassing kan volgen.”* (pagina 10 verzoekschrift hoger beroep voor het hof van beroep). Voorts beroept geen der partijen zich op het gezag van gewijsde dat rust op het voormeld vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent. De houding die de verwerende partij thans aanneemt gaat uit van het bestaan van een huwelijk in het kader van de toepassing van artikel 1475 van het Burgerlijk Wetboek. Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom de verzoekende partij als gehuwd dient te worden beschouwd in het kader van de wettelijke samenwoning terwijl ze als ongehuwd moet worden beschouwd in het kader van de erkenning van het huwelijk. Volgens de verwerende partij dient de verzoekende partij in het kader van huidige procedure als “gehuwd” aanzien te worden en wil zij de reglementering van het “partnerschap” ontduiken. Nochtans dient vastgesteld te worden dat de houding die de verzoekende partij aanneemt slechts mogelijk is geworden door toedoen van de procedures die de verwerende partij voert. Gewezen op deze tegenstrijdige houding van de verwerende partij betreffende het al dan niet aanvaarden van het al dan niet gehuwd zijn van de verzoekende partij ter terechtzitting, stelt de verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid. De Raad acht het kennelijk onredelijk en tegenstrijdig met de eerder aangenomen houding van de verwerende partij thans de verblijfsaanvraag op basis van een wettelijk samenwonings-contract, dat gepaard gaat met een attest van ongehuwd zijn, te weigeren op basis van het “gehuwd zijn” van de verzoekende partij met deze partner. Ter zake herinnert de Raad eraan dat hij niet bevoegd is zich uit te spreken over de geldigheid van het huwelijk en/of de wettelijke samenwoning. Het door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt volkomen (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). In die mate is het onderdeel gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

